

Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Salgótarján

Pipishegy u. 1.

3100

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1953-0/2017
Erkezett:	2017 OKT 12.
Tárgy:	3
Kezelőiroda:	
Melléklet:	3x4 + 11 db

SALGÓTARJÁNI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
2017 OKT 06. 23	
Tárgy:	3
Kezelőiroda:	4 + 1000
Melléklet:	4 M. 391/2015

- Alkotmánybíróság részére

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda (1082 Budapest, Üllői út 46. II/17.; tel/fax: 06-1-303-6739; email: mestercsabavindex.hu) [REDACTED]

indítványozó F/1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőjeként eljárva a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által az Mfv.II.10.783/2016/4. számon meghozott – a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, mint elsőfokú bíróság 4.M.391/2015/13. számú, és a Balassagyarmati Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Mf.20.365/2016/4. számú ítéleteit hatályában fenntartó – ítélete ellen az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem a Tisztelt Alkotmánybíróság elé.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Mfv.II.10.783/2016/4. számon meghozott ítélete – és a felülvizsgálati eljárásban a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.M.391/2015/13. szám alatti és a Balassagyarmati Törvényszék 2.Mf.20.365/2016/4. szám alatti hatályában fenntartott ítéletek – Alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdését.

Alaptörvény XXVIII. cikk

- (1) „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.
- (2) Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.”

I. Eljárásjogi nyilatkozatok

I./ A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Mfv.II.10.783/2016/4. szám alatt meghozott ítéletét, amely a Balassagyarmati Törvényszék 2.Mf.20.365/2016/4. szám alatti ítéletét hatályában fenntartotta, a panaszos jogi képviselőjeként postai úton 2017. augusztus 7. napján vettem kézhez, így az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napon belül – hivatkozással az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 28. § (1) bekezdésére – kerül megküldésre jelen alkotmányjogi panasz, mégpedig az Abtv. 53. § (2) bekezdése alapján az ügyben első fokon eljáró Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján.

Abtv. 30. § (1) „Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül, a 26. § (2) bekezdésében meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes jogszabály hatálybalépésétől számított száznyolcvan napon belül lehet írásban benyújtani.”

1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 28. § (1) „A beadványt a benyújtásra nyitva álló törvényi határidőben, az egyéb határidőhöz kötött eljárási cselekményt a megtételére megjelölt határidőben kell az érkeztetésre az Abtv. alapján jogosult szervhez személyesen benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. A határidő elmulasztásának következményeit nem lehet alkalmazni, ha a beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján hivatali időben benyújtották vagy ajánlott küldeményként postára adták. A beadvány távközlési eszköz útján történő benyújtásának nincs helye.”

Abtv. 53. § (2) „Az (1) bekezdéstől eltérően az alkotmányjogi panasz iránti indítványt – a 26. § (2) bekezdése szerinti eset kivételével – az ügyben első fokon eljáró bíróságnál kell az Alkotmánybírósághoz címezve benyújtani.”

II./ A Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. Cikk (2) bekezdésének d) pontjára, valamint az Abtv. 27. §-ára alapítom.

Alaptörvény 24. cikk (2) „Az Alkotmánybíróság (...)

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját”.

Abtv. 27. § „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

III./ Tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

IV./ Jelen ügyben az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait az ügy érdemében hozott döntések sértik. Kijelentem, hogy az indítványozó a jogorvoslati jogát a panasz tárgyát képező határozatokkal szemben kimerítette.

II. Tényállás

██████████ indítványozónak a Nógrád Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság, Salgótarjáni Katasztrófavédelmi Kirendeltség, Salgótarjáni Hivatásos Tűzoltóparancsnokságánál állt fenn szolgálati jogviszonya.

A BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság Főigazgatója a 2015. június 24. napján kelt 500-337/2015. szám alatt meghozott parancsával az indítványozó Nógrád Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság fegyveres szervénél 2002. április 1. napjától fennálló szolgálati viszonyát megszüntette az 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 53. § c) pontja, az 56. § (2) bekezdésének b) pont ba) alpontja és az 57. § (4) bekezdés b) pontja alapján 2015. június 25. napjával. A nevezett parancs indoklása szerint „A Hszt. 37/C. § (4) bekezdése alapján az állományilletékes parancsnok a (2) bekezdés a) pontja szerinti jogkörében – a 30310-13/638-3/2015. ált. határozat számú NVSZ vizsgálat megállapításait, a (3) bekezdés szerinti meghallgatáson elhangzottakat, és a fegyveres szerv szolgálati érdekét is

figyelembe véve döntött arról, hogy a Nevezett életvitele a 37/B. § (3) bekezdés c) pontja alapján kifogásolható, ezért a Hszt. 56. § (2) bekezdés b) pontjának ba) alpontja alapján szolgálati viszonyát felmentéssel meg kell szüntetni.”

Az indítványozó tekintetében az NVSZ vizsgálatot folytatott, melynek keretében a kifogástalan életvitel befejezéséről szóló, a szolgálati jogviszonyt megszüntető parancsban is hivatkozott 30310-13/638-3/2015.ált számú határozatában az alábbiakat állapította meg:

„Nevezettel szemben a Pestvidéki Nyomozó Ügyészség a Nyom.146/2013. számon folytatott büntetőeljárásban 2014. augusztus 29-én vádemelés elhalasztásáról szóló határozatot hozott. A határozat szerint a gyanúsított 2011. decemberében úgy szerzett angol középfokú nyelvvizsga bizonyítványt, hogy részben a vizsgát megelőzően, részben azt követően pénzt fizetett egy közvetítőnek annak érdekében, hogy a vizsgák előtt megkapja a laborfeladatok megoldását az ELTE-ITK, vagy egy vele szerződött gazdálkodó szervezet dolgozójának kötelességsegítése révén, míg a szóbeli nyelvvizsgáján – a vizsgáztatók tudása tényleges felmérése nélkül – olyan pontszámot adjanak neki, mely szerint megfelelt a nyelvvizsgán. (...) Nevezett az ügyészség határozata ellen panasszal nem élt, ebből az a következtetés vonható le, hogy azt tudomásul vette, elfogadta, mintegy **beismerte a bűncselekmény elkövetését**. Kiemelendő, hogy jelen esetben egy fokozott tárgyi súlyú bűncselekmény – vesztegetés – elkövetéséről van szó. Mivel elfogadta, kvázi beismerte azon megállapítást, hogy bűncselekményt követett el, magatartása nem felel meg a szolgálat törvényes, befolyásmentes ellátása követelményének.”

E körben előadom, hogy a Pestvidéki Nyomozó Ügyészség a Nyom.146/2013.számú határozatában az indítványozóval szemben a vádemelést 1 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdésébe ütköző vesztegetés büntette miatt elhalasztotta. A határozat indoklása szerint [REDACTED] úgy szerzett 2011 decemberében középfokú szóbeli nyelvvizsgát, hogy pénzt fizetett egy közvetítőnek, annak érdekében, hogy a vizsga előtt megkapja a laborfeladatok megoldását az ELTE-ITK, vagy egy vele szerződött gazdálkodó szervezet dolgozójának kötelességsegítése révén, míg a szóbeli vizsgáján a vizsgáztatók tudása tényleges felmérés nélkül olyan pontszámot adjanak neki, mely szerint megfelelt a nyelvvizsgán.

Az indítványozó jogi képviselője útján 2015. július 7. napján szolgálati panaszt terjesztett elő.

Dr. Pintér Sándor belügyminiszter nevében és megbízásából Dr. Felkai László közigazgatási államtitkár a 2015. szeptember 22. napján kelt BMSZÜ/1624/3/2015. szám alatt meghozott határozatával a szolgálati jogviszony megszüntetéséről rendelkező állományparancssal szemben előterjesztett szolgálati panaszt, mint alaptalant elutasította. A határozat indoklása szerint „A Pestvidéki nyomozó Ügyészség a vádemelés elhalasztásáról rendelkező Nyom.146/2013. számú határozatában vesztegetés büntetnének elkövetését állapította meg, melyet [REDACTED] volt tű. hadnagy nem vitatott. Az NVSZ a kifogástalan életvitel ellenőrzése során nem az ellenőrzött büntető jogi felelősségét értékelte, hanem a vád elhalasztásáról rendelkező határozatban foglalt tényállást, melyet az eljárás alá vont nem vitatott. Az NVSZ a büntető eljárás tárgyát képező nyelvvizsga bizonyítvány megszerzésének körülményei miatt állapította meg az életvitel kifogásolhatóságát. A nyelvvizsga bizonyítvány megszerzésére irányuló, a panasz által nem vitatott szolgálaton kívüli magatartás, kellő alapot nyújtott a kifogásolható életvitel megállapítására.”

Előadom, hogy az indítványozó jogi képviselője útján 2015. november 6. napján a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt keresetet terjesztett elő, mint felperes

a Nógrád Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság alperes ellen, melyben kérte a BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság főigazgatója által 500-337/2015. szám alatt meghozott parancsnak a Hszt. 197. § (1) és (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését és a felperes eredeti beosztásába való visszahelyezésre az alperes kötelezését, valamint a Hszt. 197. § (3) bekezdése alapján a felperes 2015. június 26. napjától számított havi 320.409,- Ft elmaradt illetményének megtérítésére az alperes kötelezését. Az indítványozó álláspontja szerint ugyanis a sérelmezett panasz megalapozatlan és jogellenes, abból nem tűnik ki a felmentés valós és okszerű volta, valamint az sérti a Hszt. 56. § (2) bekezdés b) pont ba) alpontjában foglalt rendelkezéseket és a Hszt. 37/B. § (3) bekezdésében foglaltakat.

A Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2016. március 9. napján kelt 4.M.391/2015/13. szám alatt meghozott ítéletében a felperes kereseti kérelmét elutasította. Az ítélet indoklása szerint a felperes kereseti kérelme megalapozatlan, ugyanis „A panasz mellőzésével a felperes elfogadta, kvázi beismerte azon megállapítást, hogy bűncselekményt követett el, magatartása nem felel meg a szolgálat törvényes, befolyásmentes ellátása követelményének. (...) Az életvitel ellenőrzés során beszerzett adatokból megállapítható továbbá, az NVSZ határozat szerint, hogy a felperes jogosulatlanul szerzett nyelvvizsga bizonyítványát felhasználva 2012. februárjától folyamatosan középfokú nyelvtudási pótlékot kapott, illetve ebben az évben diplomát szerzett, mely alapján 2012-ben sor került első tiszti kinevezésére. (...) abban az esetben, ha az érintett személy bűnösségét büntető bíróság nem állapította meg, illetve nem szabott ki olyan büntetést, amelyhez a büntetett előlethez fűződő hátrányos következmények társulnak, az még nem jelenti a kifogástalan életvitel megvalósulását. Miután a felperes munkaköri tevékenysége miatt a társadalom részéről vele szemben magasabb az erkölcsi követelmények, illetve a közbizalomnak történő megfeleléshez szükséges a feddhetetlenség, ebből következően a bíróság álláspontja szerint, akivel kapcsolatban a bűncselekmény elkövetésének gyanúja felmerül és emiatt büntetőeljárás is indul, kifogástalan életvitelűnek nem minősül. Ezért a felperesnek mindent el kellett volna követnie annak érdekében, hogy a vádelhalasztásról szóló ügyészégi határozatban írt bűncselekmény elkövetésének gyanúja alól tisztázza magát. Ennek egyetlen eszköze lett volna, ha az ügyészégi határozattal szemben panaszt terjesztett volna elő, melynek következtében büntető bíróság vizsgálhatta volna a felperes terhére rótt vád megalapozottságát/megalapozatlanságát.”

A Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete ellen az indítványozó jogi képviselője útján 2016. április 19. napján fellebbezést terjesztett elő az elsőfokú bíróság ítéletének oly módon való megváltoztatása iránt, hogy a másodfokú bíróság a felperes kereseti kérelmének adjon helyt.

A Balassagyarmati Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2016. június 7. napján kelt 2.Mf.20.365/2016/4. szám alatt meghozott ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az ítélet indoklása kimondja, hogy „A törvényszék az iratok felülvizsgálata alapján megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos. (...) A kifogásolható életvitel megítélése szempontjából azonban annak jelentősége van, hogy a felperes az ügyészégi határozatában megállapított tényállásban foglaltak megtörténtét nem vitatta, egyetlen alkalommal sem kifogásolta, az a mód pedig, ahogyan ezen tényállás szerint a nyelvvizsga bizonyítványt megszerezte, a kifogásolható életvitel körében a felperes terhére értékelendő az esetleges büntető jogi felelősségtől, illetve annak megállapításától függetlenül. (...) A felperes szolgálati viszonyának megszüntetésére nem a bűncselekmény elkövetése vagy annak gyanúja, hanem a felperes nyelvvizsga bizonyítvány megszerzésével kapcsolatos eljárása, mint

kifogásolható életvitel miatt került sor, melynek során tanúsított magatartása tényállási elemeit maga sem vonta kétségbe.”

A jogerős másodfokú bírósági döntés ellen az indítványozó jogi képviselője útján 2016. szeptember 14. napján felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melyben elsődlegesen kérte a Kúriát, hogy a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezni és a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hozni, ennek keretében a felperes keresetének helyt adni szíveskedjék, másodlagosan pedig kérte, hogy a Kúria az elsőfokú ítéletre is kiterjedően helyezze hatályon kívül a jogerős ítéletet és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítsa, mivel a támadott ítéletek sértik a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény 56. § (8) bekezdését, a 37. § (3) bekezdését és az 56. § (2) bekezdés ba) alpontját, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdését.

A Kúria a 2017. június 14. napján kelt – és az indítványozó jogi képviselője által 2017. augusztus 7. napján postai kézbesítés útján kézhez vett – Mfv.II.10.783/2016/4. szám alatt meghozott ítéletével a Balassagyarmati Törvényszék 2.Mf.20.365/2016/4. számú ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria ítéletének indoklása kimondja, hogy:

„Az ügyészség határozatának indoklásában foglaltak több, mint a megalapozott gyanú fennállta. E határozat indoklásában rögzítettek alapján jogsértés nélkül lehet következtetni arra, hogy a felperes bűncselekménnyel gyanúsítható személlyel tartott fenn kapcsolatot, jogellenesen szerzett középfokú nyelvvizsgát és az irányadó tényállás szerint ezt a nyelvvizsga bizonyítványt az alperesnél felhasználta (...) Nem vitatott tény, hogy az ügyészség határozatában foglalt megállapításokat a felperes tudomásul vette, saját – bármilyen megfontolásból meghozott – döntése következményeként az ügyben bűncselekmény hiányában nyomozást megszüntető vagy felmentő határozat nem született és a jövőben sem születhet. Akivel szemben pedig ilyen nem vitatott tények kerülnek ügyészségi határozatban megállapításra, okszerűen megállapítható, hogy nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének. (EBH. 2017.M.II.). Azzal, hogy a felperes lemondott a vádemelés elhalasztásáról szóló határozat elleni panasz lehetőségéről, már nincs lehetősége a vele szemben megfogalmazott gyanú elhárítására, amely körülmény kihat a hivatásos szolgálati viszonyára, így annak munkajogi következményei alól nem mentesülhet arra hivatkozva, hogy bűnösségét bíróság jogerősen nem állapította meg. (...) Mindezekre tekintettel az alperes jogszabálysértés nélkül vont le következtetést arra, hogy a felperes nem felel meg a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének, ennek megfelelően a szolgálati viszonyának megszüntetése jogszerű volt. (...)

A döntés elvi tartalma

Ügyészség határozatban foglalt nem vitatott ténytörvényű megállapítások okszerűen alapot adhatnak arra a következtetésre, hogy a hivatásos állomány tagja nem felel meg a kifogástalan életvitel követelményének. Azzal, hogy a felperes lemondott a vádemelés elhalasztásáról szóló határozat elleni panasz lehetőségéről, már nincs lehetősége a vele szemben megfogalmazott gyanú elhárítására, amely körülmény kihat a hivatásos szolgálati viszonyára, így annak munkajogi következményei alól nem mentesülhet arra hivatkozva, hogy a bűnösségét bíróság jogerősen nem állapította meg.”

Az indítványozó a felülvizsgálati kérelmemmel a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette. Megállapítható továbbá, hogy mivel az indítványozó, mint felperes vett részt a peres eljárásban, így közvetlen érintettsége az ügyben fennáll.

III. Alaptörvény-ellenesség

I./ A jelen ügyben született bírósági döntések Alaptörvény-ellenessége elsődlegesen abban áll, hogy a döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében deklarált ártatlanság véelmét.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy:

„Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősség a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.”

A Tisztelt Alkotmánybíróság a 3087/2016. (V. 2.) számú határozatában, valamint a 3243/2014. (X.3.) szám alatt meghozott határozatában az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése tekintetében az alábbiakat fejtette ki:

„Az ártatlanság véelme az Alkotmánybíróság értelmezésében elsősorban azt szolgálja, hogy a büntető felelősség elbírálása során a döntésre jogosított elfogulatlan, pártatlan hozzáállást tanúsítson, továbbá a döntésre megalapozott bizonyítással, a prejudikáció tilalmának sérelme nélkül kerüljön sor. (...) Az Alkotmánybíróság több esetben kiterjesztően értelmezte az ártatlanság véelmét, amit azzal az általános fejlődési tendenciával magyarázott, hogy a jogállam által védett élet- és jogviszonyok körében az ártatlanság véelmének elve egyre több területen érvényesül (...) A 26/B/1998. AB határozat pedig úgy összegezte mindezt, hogy »[a]z ártatlanság véelmének, mint alkotmányos rangra emelt alapelvnek a tartalma tehát az a védelem, amely – elsődlegesen a büntetőeljárás keretében eldöntendő kérdésként – a bűnösség megállapítása, továbbá a bűnösség megállapításához kapcsolódó jogkövetkezmények tekintetében érvényesül. Ezekkel a bűnösséghez kapcsolódó jogkövetkezményekkel szemben azonban az Alkotmánybíróság gyakorlata azt a követelményt támasztja, hogy olyan szoros kapcsolatban, közvetlen tartalmi összefüggésben álljanak a bűnösség megállapításával, amely indokoltá teszi azt, hogy a jogkövetkezmény szabályozása a bűnösség megállapításának szabályaival azonos szinten részesüljön alkotmányos védelemben. (...)

Az ártatlanság véelme a felelősség kérdésében hozandó döntés folyamatán túl elsősorban azt a jogsérelmet hivatott megakadályozni, amelyet – törvénynek megfelelően lefolytatott eljárás során – megállapított felelősség hiányában alkalmazott és utóbb reparáció nélkül maradt joghátrányok okozhatnak.

Az ártatlanság véelmének lényegéből következik, hogy [...] nem érvényesül általános jelleggel, főszabályként. [...] esetenként vizsgálendő, hogy az adott jogszabály az ártatlanság véelmének alkotmányos elvével összefüggésben áll-e, ha igen, a felelősség megállapításának kérdésével olyan szoros kapcsolata állapítható-e meg, amely ez utóbbival egyazon körben indokolja az alkotmányos védelmet.”

A Tisztelt Alkotmánybíróság határozatában foglaltak alapján megállapítható, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében foglaltak sérelme nem csupán a büntető eljárás keretében következhet be, hanem más, akár munkajogi peres eljárás keretében is, ugyanis az ártatlanság véelme a felelősség kérdésében hozandó döntés folyamán túl azt a jogsérelmet is hivatott megakadályozni, amelyet megállapított felelősség hiányában alkalmazott és utóbb reparáció nélkül maradt joghátrányok okoznak. E körben pedig a Tisztelt Alkotmánybíróság szerint azt kell vizsgálni, hogy a felelősség kérdésével olyan szoros kapcsolat megállapítható-e, amely indokolja az alkotmányos védelmet.

Jelen esetben – figyelemmel a sérelmezett bírósági döntésekben foglalt indoklásokra, így különösen a Kúria döntésében rögzített döntés elvi tartalmaként tett megállapításokra, miszerint az „ügyészség határozatában foglalt nem vitatott tényszerű megállapítások

okszerűen alapot adhatnak arra a következtetésre, hogy a hivatásos állomány tagja nem felel a meg a kifogástalan életvitel követelményének”, azaz, hogy az ügyészség az indítványozó tekintetében hozott vádemelés elhalasztásáról szóló határozatában azt állapította meg – és egyebekben tényként rögzítette –, hogy az indítványozó úgy szerzett középfokú nyelvvizsga bizonyítványt, hogy részben a vizsgát megelőzően, részben azt követően pénzt fizetett egy közvetítőnek annak érdekében, hogy a vizsgák előtt megkapja a laborfeladatok megoldását az ELTE-ITK, vagy egy vele szerződött gazdálkodó szervezet dolgozójának köteleességszegése révén, míg a szóbeli nyelvvizsgáján – a vizsgáztatók tudása tényleges felmérése nélkül – olyan pontszámot adjanak neki, mely szerint megfelelt a nyelvvizsgán., azaz bűncselekményt követett el, - a Tisztelt Alkotmánybíróság által megkívánt szoros kapcsolat megállapítható, melynek okán az alkotmányos védelem jelen esetben is indokolt.

Annak ellenére, hogy a Kúria támadott döntésének indoklásában kiemelte, hogy „a felperes felmentésére a Hszt. 56. § (2) bekezdés b) pont, ba) alpont alapján nem azért került sor, mert vele szemben büntetőeljárás indult. E körben az eljáró bíróságok megállapítása helytálló”, a Kúria ítéletének (illetve a Kúria által hatályában fenntartott ítéletek) indoklása alapján egyértelműen megállapítható, hogy a sem a munkaügyi bíróság, sem a Törvényszék, sem a Kúria a döntését az indítványozó büntetőjogi felelősség érintése nélkül hozta meg, hiszen az indítványozó felmentését pusztán arra tekintettel tartották indokoltnak, és azt rótták az indítványozó terhére, hogy az ügyészség vádemelés elhalasztásáról szóló határozatában foglalt tényállást, nevezetesen, annak ügyészségi megállapítását, hogy indítványozó bűncselekményt követett el, az indítványozó nem vitatta, nem élt e körben jogorvoslattal. Mindezek okán, ha a munkajogi bíróság, Törvényszék és Kúria úgy dönt, hogy az indítványozó felmentése azért jogszerű, mert az ügyészség határozatában kiemelkedő jelentőségű bűncselekmény elkövetését rögzíti, amely ténnyt az indítványozó a büntető eljárás keretében nem vitat, a gyanúsításhoz, annak tárgyi súlyához vitathatatlanul joghátrányt kapcsol. Ilyen esetben pedig a büntetőjogi vétkesség vélelme a munkajogi vétkesség megállapítását eredményezi.

Ezen bírósági eljárások pedig egyértelműen ellentétesek az ártatlanság vélelmével, ugyanis anélkül értékelik az indítványozó terhére bűncselekmény elkövetését (nyelvvizsga bizonyítvány ügyészségi határozatban rögzített módon történő megszerzését), hogy büntető bíróság az indítványozó büntető jogi felelősségét nem állapított meg.

A fenti tényeket támasztja alá, hogy a Kúria a támadott döntésének indoklásában az alábbiakat rögzítette:

- „az ügyészség határozatának indoklásában foglaltak több, mint megalapozott gyanú fennállta. E határozat indoklásában rögzítettek alapján jogsértés nélkül lehet következtetni arra, hogy a felperes bűncselekményekkel gyanúsítható személlyel tartott fenn kapcsolatot, jogellenesen szerzett középfokú nyelvvizsgát.”

Az idézett indoklás alapján megállapítható, hogy azáltal, hogy a Kúria azt írja a felperes terhére, hogy az ügyészségi határozatban foglaltak alapján a felperes bűncselekményekkel gyanúsítható személyekkel tartott fenn kapcsolatot, illetve a nyelvvizsga bizonyítványát jogellenesen szerezte meg, úgy lényegében az ügyészségi határozatban foglalt vesztegetés tárgyi súlyát, azaz egyértelműen bűncselekmény elkövetését értékeli a felperes terhére.

- A Kúria döntésében kiemelte, hogy a felperes felmentésére nem azért került sor, mert vele szemben büntetőeljárás indult. E körben az eljáró bíróságok megállapítása helytálló.” A Kúria ítélete által hatályában fenntartott jogerős ítélet e körben az alábbiakat rögzíti:

„a kifogásolható életvitel megítélése szempontjából annak van jelentősége, hogy a felperes az ügyészégi határozatban megállapított tényállást nem vitatta, egyetlen alkalommal sem kifogásolta, az a mód pedig, ahogy ezen tényállás szerint a nyelvvizsga bizonyítványt megszerezte, a kifogásolható életvitel körében a felperes terhére értékelendő (...) a felperes nyelvvizsga bizonyítványának megszerzésével kapcsolatos eljárása mint kifogásolható életvitel.”

Az idézetek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a másodfokú bíróság – és figyelemmel arra, hogy a Kúria a sérelmezett ítéletében ezen megállapítást helyátállónak találta – és a Kúrai a felperes terhére egyértelműen a nyelvvizsga bizonyítvány vesztegetés, azaz bűncselekmény elkövetés útján való megszerzést értékeli az indítványozó terhére anélkül, hogy az indítványozó büntetőjogi felelősségét bíróság jogerős határozata megállapította volna.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 28. § (1) bekezdése szerint az ügyész a közvádló. A Be. 222. § (1) bekezdése szerint az ügyész a vádemelés helyett háromévi szabadságvesztésnél nem súlyosabb büntetéssel büntetendő bűncselekmény miatt, a bűncselekmény súlyára és a rendkívüli enyhítő körülményekre tekintettel a vádemelést egy évtől kettő évig terjedő időre elhalaszthatja, ha ennek a gyanúsított jövőbeni magatartásában mutatkozó kedvező hatás feltételezhető.

E körben kiemelem továbbá, hogy a vádemelést megelőzően az ügyész megvizsgálja a nyomozás során keletkezett iratokat, amelynek keretében kialakítja azon álláspontját, hogy történt-e bűncselekmény, bírósági eljárás keretében bizonyítható-e annak megtörténte, illetve azt, hogy bizonyítható-e hogy a bűncselekményt a gyanúsított követte-e el. Mindezek okán megállapítható, hogy amennyiben az ügyészség az iratok megvizsgálást követően megbizonyosodott a bűncselekmény megtörténtében, illetve abban azt a gyanúsított követte el, amely tényeket bizonyítani is tud, úgy vádat emel, amennyiben ezen esetek nem állnak fenn (és az ügyészség úgy látja, hogy vagy a bűncselekmény elkövetését, vagy azt, hogy a bűncselekményt a gyanúsított követte el bírósági eljárás keretében bizonyítani nem tudja) úgy a Be. 216. § (1) bekezdésében foglaltak szerint intézkedésként további nyomozási cselekményt végezhet, a nyomozást felfüggesztheti, megszüntetheti, avagy határozhat a vádemelés elhalasztásáról is.

A Be. 3. § (2) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy **„Bűncselekmény elkövetése miatt bárkinek a felelősségét megállapítani, és emiatt vele szemben büntetést kiszabni egyedül a bíróság jogosult.”**

A hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható, hogy bűncselekmény elkövetése miatt bárkinek a felelősségét csak a bíróság jogosult megállapítani, ügyészség nem. Mindezek okán megállapítható, hogy annak ellenére, hogy az ügyészség a vádemelés elhalasztásáról szóló határozatában tényként rögzíti, hogy az indítványozó vesztegetés útján szerezte meg a nyelvvizsga bizonyítványát, ez nem jelentheti azt, hogy jelen esetben bűncselekmény elkövetését megállapító – bűnösséget kimondó – érdemi határozat született.

Mindezek okán megállapítható, hogy az ártatlanság vélelmének a követelményét sérti azon Kúriai döntés, miszerint bár nem született és nem is születhetett az indítványozó tekintetében bűnösséget megállapító jogerős döntés, az ügyészség határozatában foglaltakat akként minősíti, hogy az több, mint megalapozott gyanú, ugyanis az alapján – annak ellenére, hogy az indítványozó büntetőjogi felelősségét nem állapította meg bíróság – jogsértés nélkül és ekként az ártatlanság vélelmének érintése nélkül, arra

lehetne következtetni, hogy az indítványozó bűncselekménnyel gyanúsítható személlyel tartott fenn kapcsolatot és jogellenesen szerzett közép fokú nyelvvizsgát.

E körben kiemelem, hogy bár a Kúria – és az eljáró Balassagyarmati Törvényszék is – próbálta döntésében kiemelni, hogy az indítványozó felmentésének jogszerűségét nem azért állapította meg, mert az indítványozó ellen büntető eljárás indult, amely eljárásban vádelhalasztás történt, ekként nem a gyanúsítás szerinti bűncselekmény szolgál a felmentés alapjául, a sérelmezett ítéletek indoklása alapján egyértelműen megállapítható, hogy az eljáró bíróságok a gyanúsításban foglalt bűncselekmény elkövetését írták az indítványozó terhére. Mindezt igazolja a Kúria azon okfejtése is, hogy az ügyészség határozata alapján jogszerűen lehet arra következtetni, hogy az indítványozó jogellenesen, bűncselekmény gyanúsítható személlyel tartott kapcsolata alapján szerezte meg a nyelvvizsga bizonyítványt, mely nem jelent mást, minthogy a Kúria is arra az álláspontra helyezkedik, hogy anélkül, hogy az indítványozó büntetőjogi felelősségét bíróság megállapította volna, a felperes bűncselekményt követett el, bűncselekmény útján szerzett nyelvvizsga bizonyítványt.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján megállapítható, hogy „Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.”

Az idézett alaptörvényi rendelkezés alapján megállapítható, hogy mindaddig, amíg bíróság az indítványozó büntetőjogi felelősségét jogerős határozata nem állapítja meg, addig nem lehet az indítványozó tekintetében azt a megállapítást tenni, hogy jogellenesen, bűncselekményt elkövető személyekkel fenntartott kapcsolata útján szerzett nyelvvizsga bizonyítványt, ekként ezen – egyebekben teljes mértékben megalapozatlan és téves – megállapításra az indítványozó felmentését alapítani nem lehet, az erre a tényre alapított felmentést jogszerűtlennek kell tekinteni.

A Tisztelt Alkotmánybíróság a 3243/2014. (X. 3.) számú határozatában az ártatlanság vélelme körében az alábbiakat rögzítette:

„Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is figyelembe vette az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 6. cikk 2. bekezdéséhez kapcsolódó joggyakorlatát. Az Egyezmény e rendelkezése szerint: „Minden bűncselekménnyel gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően nem állapították meg.” Az EJEB az ártatlanság vélelmét elsősorban büntetőeljárás garanciaként, a tisztességes eljárás (tárgyalás) egyik elemének fogja fel. Ugyanakkor elismeri az ártatlanság vélelmének érvényesülését, így megsértésének lehetőségét a folyamatban lévő büntetőeljárásról kívül is, továbbá az elv érvényesülését nem csupán az eljáró bíróságra, hanem más hatóságokra is irányadónak tekinti.

[35] Az EJEB legutóbb az Allen kontra Egyesült Királyság ügyben összegezte az ártatlanság vélelmével összefüggő joggyakorlatát. Ebben leszögezte, hogy az ártatlanság vélelme alapvetően a büntetőeljárás során érvényesülő procedurális garancia. Azonban ahhoz, hogy az Egyezmény 6. cikk 2. bekezdése által garantált jog ténylegesen és hatékonyan tudjon érvényesülni, az ártatlanság vélelmének van egy másik aspektusa is. Ezen második aspektusnak pedig az a fő célja, hogy megvédje azon személyeket, akiket az ellenük emelt vád alól felmentenek, vagy velük szemben a büntetőeljárást megszüntetik attól, hogy hivatalos személyek vagy hatóságok olyan bánásmódban részesítsék őket, mintha valóban elkövetették volna azt a bűncselekményt, amelynek elkövetésével őket megvádolták [(25424/09), 2013. július 12., 93–94. bekezdések].

Az EJE az Egyezmény 6. cikk 2. bekezdésével kapcsolatban azt is többször kimondta, hogy az ártatlanság védelmének elvét sérti, ha bűncselekménnyel vádolt személyt érintő bírói határozat vagy hatósági nyilatkozat azt a véleményt tükrözi, hogy bűnös, mielőtt a törvény rendelkezéseinek megfelelően bűnösnek bizonyult volna.”

Az idézetek alapján megállapítható, hogy az ártatlanság védelmének lényegét az adja, hogy senkit nem lehet bűnösnek tekinteni mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg, azaz minden bűncselekménnyel gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően nem állapították meg. Ezen elv nem csupán a büntetőeljárásban kell, hogy érvényesüljön, hanem más hatósági vagy peres eljárásokban is, ugyanis ezen vélelemnek a fő célja, hogy megvédje azon személyeket, akiknek büntető bíróság a büntető jogi felelősségét nem állapította meg (ekként adott esetben a vád alól felmentettek, vagy velük szemben a büntető eljárást megszüntették, vádelhalasztás történt esetükben), hogy bíróságok, hatóságok, vagy bármely természetes és jogi személy olyan bánásmódban részesítsék őket, mintha elkövetők volna azon bűncselekményt, melynek elkövetésével őket begyanúsították. Mindezek okán megállapítható, hogy minden olyan eljárás, amelynek keretében bíróság vagy hatóság azt a véleményt tükrözi, hogy valaki bűnös, mielőtt törvény rendelkezéseinek megfelelően e körben büntető bírósági ítélet született volna, sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében foglalt ártatlanság védelmét.

A 3243/2014. (X.3.) Alkotmánybírósági határozathoz Dr. Bragyova András alkotmánybíró a párhuzamos indoklásában az alábbiakat emelte ki:

„általában a tény, hogy büntető eljárás folyik valaki ellen, nem lehet jogszerű indok munkaviszony megszüntetésére. Ez sérti részben az ártatlanság védelmét, mint az alkotmányban mindenkinek biztosított pozíciót (...) Az ártatlanság védelme alapján csak bíróság jogerős ítélete alapján tekinthető (és kezelhető) jogilag bárki bűnösnek.”

A nevezett alkotmánybírósági határozathoz Dr. Pokol Béla alkotmánybíró különvéleményében az alábbiakat hangsúlyozta:

„ártatlanság védelméhez fűződő alapvető jogát sértette, hogy a nyomozati cselekmények és az ügyészség határozata alapján történt meggyanúsítás után az előzetes letartóztatás tényére alapozva a munkáltató erre hivatkozva azonnali hatállyal megszüntette a munkaviszonyát.”

A fentebb részletezettek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a sérelmezett ítéletekben a bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében foglalt ártatlanság védelmének megsértésével jártak el.

A Kúria ítéletének (illetve a Kúria által hatályában fenntartott ítéletek) indoklása alapján egyértelműen megállapítható, hogy a sem a munkaügyi bíróság, sem a Törvényszék, sem a Kúria a döntését az indítványozó büntetőjogi felelősség érintése nélkül hozta meg, hiszen az indítványozó felmentését pusztán arra tekintettel tartották indokoltnak, és azt rótták az indítványozó terhére, annak ellenére, hogy az indítványozó büntető jogi felelősségét bíróság nem állapította meg, hogy az ügyészség vádemelés elhalasztásáról szóló határozatában foglalt tényállást, nevezetesen, annak ügyészségi megállapítását, hogy indítványozó bűncselekményt követett el, az indítványozó nem vitatta, nem élt e körben jogorvoslattal, melynek alapján a bíróságok szerint megalapozottan lehet arra következtetni, hogy az indítványozó a nyelvvizsga bizonyítványát jogellenesen szerezte meg, bűncselekmény elkövetőivel tartott fenn kapcsolatot, azaz maga is bűncselekményt követett el.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a panaszolt ítéletek sértik az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében foglalt alapjogát.

E körben kiemelem, hogy a Kúrai a sérelmezett ítéletében hivatkozik a Tisztelt Alkotmánybíróság 3087/2016. (V.2.) és a 3243/2014. (X. 3.) szám alatt meghozott határozatában foglaltakra, azonban figyelmen kívül hagyja azon tény, hogy a nevezett alkotmánybírósági határozatokban foglalt tényállásokkal ellentétben, jelen esetben

- a döntések a büntető jogi felelősség kérdését érintették, nem kizárólag munkajogi kérdésben döntöttek;
- a büntetőjogi felelősség megállapításával és az ártatlanság vélelmével jelen tényállás szoros, közvetlen összefüggésben áll;
- nem bizalomvesztés okán került az indítványozó jogviszonya megszüntetésre, melynek okán az alkotmánybírósági határozatban foglalt tényállástól jelentősen eltérő tényállás áll fenn, valamint
- az indítványozó a szolgálati jogviszonyával kapcsolatban semmilyen kötelezettségszegést nem követett el, sőt példaértékű szolgálatot teljesített hosszú éveken át.

Mindezek okán megállapítható, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság nevezett határozataiban foglalt megállapítások jelen esetben nem alkalmazhatóak.

2./ Előadom továbbá, hogy a jelen ügyben született bírói döntések Alaptörvényellenessége másodlagosan abban áll, hogy az Alaptörvény XXVIII cikk (1) bekezdésében deklarált tisztességes eljáráshoz való alapjogát sérti az indítványozónak.

Álláspontom szerint ebben a körben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, valamint a 28. cikke összekapcsolható, és összekapcsolandó.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az Alaptörvény 28. cikke kimondja, hogy:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése kimondja, hogy *“Magyarország független, demokratikus jogállam”*.

Az idézett alaptörvényi rendelkezésből, nevezetesen a jogállamiság elvéből fakad a jogbiztonság követelménye és a tisztességes eljáráshoz való jog, amely jogok a jogalkalmazók, így a bíróságok kötelességévé teszik, hogy a jogszabályokat a rendeltetésüknek, a józan észnek és a közjónak megfelelően, egységesen, kiszámítható módon értelmezzék és alkalmazzák.

A Tisztelt Alkotmánybíróság a 14/2002. (III. 20.) számú alkotmánybírósági határozatban, hivatkozva a 6/1998. (III. 11.). szám alatt meghozott határozatban foglaltakra elvi élel szögezte le, hogy *“A tisztességes eljárás (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságoknak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint ‘igazságos*

tárgyalás), hanem az idézett alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl - különösen a büntetőjogra és eljárásra vonatkozóan - az 57. § többi garanciájának teljességét is átfogja."

Ad1. E körben elsődlegesen előadom, hogy a jogbiztonság követelményén keresztül a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogot sérti azon bírói eljárás, hogy **annak ellenére, hogy bíróság jogerős ítéletében nem állapította meg azt, hogy az indítványozó bűncselekményt követett el, az eljáró bíróságok minden erre irányuló bizonyíték és vizsgálat nélkül valóban fogadnak el egy ügyészégi határozatban foglalt megállapítást, melynek alapján – minden vizsgálat és bizonyíték nélkül – azt a következtetést vonják le, hogy az indítványozó bűncselekményt elkövető személyekkel tartott fenn kapcsolatot és nyelvvizsga bizonyítványát jogellenesen szerezte meg.**

A Tisztelt Alkotmánybíróság a tisztességes eljárás tekintetében a 6/1998. (III. 11.) határozatában az alábbiakat foglalta össze:

„a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint azt összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes.”

Megállapítható továbbá, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél.

A tisztességes eljárás követelményét sérti ekként azon eljárás, hogy arra irányuló bizonyítás nélkül, pusztán egy ügyészégi vádelhalasztásról szóló határozatban foglaltakra alapítva – amely határozat bűncselekmény elkövetését nem állapíthatja meg, ekként azt sem hogy a gyanúsított bűncselekményt elkövetőkkel kapcsolatot tartott fenn, melynek okán jogellenesen szerzett nyelvvizsga bizonyítványt, ugyanis ez nem jelentene mást, csak azt, hogy a gyanúsított a bűncselekményt elkövette – olyan megállapításokat tesznek a bíróságok, melyek nem kerültek bizonyításra, melyek körében semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre.

Ad2. A 7/2013. (III. 1.) Alkotmánybírósági határozatban a Tisztelt Alkotmánybíróság az alábbiakat rögzítette:

*“Az Alkotmánybíróság a 61/2011. (VII. 13.) AB határozatban elvi jelentőséggel erősítette meg, hogy “egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. (...) E körben a Bíróság kiindulópontja az, hogy **a bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrésztől erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét.**”*

Az idézetek okán megállapítható, hogy:

- ⇒ A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.
- ⇒ a tisztességes eljárás követelményéhez tartozik a bírósági döntésekkel szemben támasztott objektivitás és átláthatósága;
- ⇒ ekként a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelme bekövetkezhet azáltal, hogy a bírói

döntések meghozatala során az eljáró bíróságok - az objektivitás és átláthatóság, kiszámíthatóság követelményével ellentétesen – a jogszabályi rendelkezéseket az Alaptörvénnyel, a józan ész és a közjó figyelembevételének követelményével ellentétesen - önkényesen értelmezik;

⇒ az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése a jogállamiságot, és az abból fakadó jogbiztonságot írja elő, amely egyebekben a tisztességes eljáráshoz való jog keretein belül valósulhat meg;

⇒ a jogbiztonság egyértelműen megköveteli azt, hogy a bíróságok a jogszabályokat a rendeltetésüknek megfelelően egységesen és kiszámítható módon értelmezzék.

A Hszt. 56. § (8) bekezdése akként rendelkezik, hogy **„A munkáltatói jogkört gyakorló eljáró a felmentést köteles megindokolni. Ebből világosan ki kell tűnnie, hogy a felmentés indoka valós és okszerű.”**

Az idézett jogszabályi rendelkezés alapján megállapítható, hogy a felmentést a munkáltatói jogkört gyakorló köteles megindokolni, oly módon, hogy abból világosan ki kell tűnnie, hogy annak indoka valós és okszerű.

A BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság Főigazgatójának az 500-337/2015. szám alatt meghozott parancsa, mellyel az indítványozó szolgálati jogviszonyát megszüntette az alábbi indoklást tartalmazza:

„A Hszt. 37/C. § (4) bekezdése alapján az állományilletékes parancsnok a (2) bekezdés a) pontja szerinti jogkörében – a 30310-13/638-3/2015. ált. határozat számú NVSZ vizsgálat megállapításait, a (3) bekezdés szerinti meghallgatáson elhangzottakat, és a fegyveres szerv szolgálati érdekét is figyelembe véve döntött arról, hogy a Nevezett életvitele a 37/B. § (3) bekezdés c) pontja alapján kifogásolható, ezért a Hszt. 56. § (2) bekezdés b) pontjának ba) alpontja alapján szolgálati viszonyát felmentéssel meg kell szüntetni.”

Az idézettek alapján megállapítható, hogy a parancsból annak a felmentés indoka nem tűnik ki, melynek okán az indok valóságossága és okszerűsége sem állapítható meg.

A Kúria ítélete e körben az alábbiakat mondja, ki:

„a felperes szolgálati viszonyát megszüntető parancs azáltal, hogy összefoglaló indoklást tartalmaz és annak alátámasztásaként utal a felperes előtt ismertetett, valamint a felperessel közölt iratokban foglaltakra, megfelel a Hszt. 56. § (8) bekezdésében előírt világos indoklás követelményének. (...) A közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletének indoklása helytállóan utalt az irányadó bírói gyakorlatra, mely szerint a felmondás indokának nem kell feltétlenül részletezőnek lennie, elegendő az összefoglalóan megjelölt indok, ha abból a munkavállaló számára egyértelmű és világos, hogy miért került sor a felmondásra, miért nem tart igényt a munkáltató a munkájára (...) a bírói gyakorlat szerint világos a munkavállaló által ismert, előzőleg felvett jegyzőkönyvre vagy más iratra való puszta hivatkozás is, amennyiben az általa is aláírt jegyzőkönyvből, illetve korábban megismert iratból a felmondás indoka a munkavállaló számára egyértelműen ismert volt, egyértelműen kiderül. (...) A felmentő parancs indoklása – mely utalást tartalmaz az NVSZ vizsgálat megállapításaira és a meghallgatáson elhangzottakra – a felperesi érveléssel szemben tartalmazza azokat a konkrét tényeket és körülményeket, amelyekre az alperes a felmentését alapította.”

A Hszt. 56. § (8) bekezdése az idézett kúria állásponttal ellentétben egyértelműen akként rendelkezik, hogy a felmentést a munkáltatói jogkört gyakorló köteles megindokolni, melyből világosan ki kell tűnnie annak, hogy a felmentés indoka valós és okszerű. Mindezek okán

megállapítható, hogy a jogszabályi rendelkezéssel ellentétes azon eljárás, hogy a szolgálati jogviszonyt megszüntető parancs nem tartalmaz indoklást, csak jogszabályi hivatkozást és utalást az NVSZ határozatra és a meghallgatásra, ekként a jogszabállyal ellentétes az idézett kúriai döntésben foglalt bírói gyakorlat is. Ha és amennyiben ugyanis a jogalkotó azt szeretete volna, hogy elegendő legyen a felmentés indoklásában csupán a korábbi eljárásokban született döntésekre és egy meghallgatásra való hivatkozás, akkor a jogszabályban ekként rendelkezne, nem úgy, hogy a felmentésnek indoklást kell tartalmaznia, amely indoklásból ki kell derülnie a felmentés indokaként szolgáló tények valós és okszerű volta.

Így az indítványozók Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott **tisztességes eljáráshoz való joga is sérült**, mivel álláspontom szerint **abba beletartozik, hogy a bíróságok elsődlegesen a törvényben lefektetettek alapján ítéeljenek, és a jogértelmezés során a józan ész kívánalmára - az eset összes körülményeit is figyelembe véve - tekintettel legyenek, a jogszabályokat azok céljával és rendeltetésével értelmezzék és az ítéleteiben foglalt tényállást az eljárás során bizonyítékokkal alátámasztott, valós tényállásra alapítsák.**

Alkotmányjogi panaszomban foglaltak alátámasztásául utalni kívánok Dr. Varga Zs. András alkotmánybíró Esményből bálvány? - A joguralom dogmatikája című könyvében foglaltakra:

“A bírói jogértelmezés korlátlan szabadságára, amely végül átcsap a szabad jogalakításba, az alkotmányozó hatalom elvonására (...) az erre feljogosított testülettől, elsőként a bírói hatalmat a többi hatalmi ág közül kiemelő angolszász jogrendszerből (...) hívták fel a figyelmet, de ugyanez volt megállapítható az európai nemzetek feletti bíráskodásról (...). A szerzők nem tartózkodnak az erős megfogalmazásoktól: a bíróságok elbitorolják a politikai hatalmat a választott hatalmi ágtól; többségellenesek; az általuk helyesnek tartott eredményhez igazítják az érveiket; ideológiai aktivitás vezérli őket; szabadon állapítják meg az igazságszolgáltatás mozgásterét; aláássák a szabadságot, a demokráciát, sőt végső soron magát a jogállamiságot is; bírói diktatúrát valósítanak meg; a számonkérhetőség hiánya mögé bújnak; lerombolják a szuverenitást; mély cinizmus által áthatott saját ortodoxiát hoznak létre; az alkotmány elsődlegességét bírói elsődlegességgé alakítják; manipulált értékekre hivatkoznak; teljességgel kiszámíthatatlanok; elfelejtkeznek arról, hogy eredetileg konkrét ügyeket kellett volna megoldaniuk, filozofálgatás nélkül, és folytathatnánk a sort.”¹

Álláspontom szerint az alkotmányjogi panasz megalapozottságát a már eddig előadottaknak megfelelően alátámasztják a hivatkozott irodalmi mű által felhívott megfontolások, ugyanis akkor amikor a bíróságok önkényesen az Alaptörvényben foglalt rendelkezésekkel ellentétesen figyelmen kívül hagyják az ártatlanság véleményének követelményét, ítéleteikben annak ellenére, hogy büntető bíróság jogerős döntése nem állapítja meg, hogy az indítványozó bűncselekményt követett el, olyan tényállást állapítanak meg, amely megegyezik azzal, hogy a felperes bűncselekményt követett el, a felperes terhére írják annak ellenére, hogy semmilyen bizonyíték nem igazolja, hogy a felperes bűncselekményt elkövető személyekkel tartott fenn kapcsolatot és jogosulatlanul szerzett nyelvvizsga bizonyítványt, valamint a jogszabályokat félre értelmezik, a bíróságok korlátlan jogértelmezést valósítanak, mely végül átcsap a szabad jogalakításba, ugyanis szabadon állapítják meg ekként az igazságszolgáltatás mozgásterét mely magatartásuk az alkotmányozó hatalom elvonását eredményezi.

Az előadottak alapján a sérelmezett bírósági döntések alaptörvény-ellenessége megállapítható, ezért kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy indítványomat befogadni, és kifejezett

¹Varga Zs. András: Esményből bálvány – A joguralom dogmatikája, Századvég Kiadó, 2015., 18. oldal

kérelmemnek megfelelően a bírósági döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Budapest, 2017. október 5.

Tisztelettel,

DR. MESTER CSABA
Ügyvédi Iroda
1082 Budapest, Üllői út 46. IV/17.
Tel./fax: 303-6739

.....
Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda

Mellékletek:

- F/1. ügyvédi meghatalmazás
- Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.391/2015/13. számú ítélete
- Balassagyarmati Törvényszék 2.Mf.20.365/2016/4. számú ítélete
- Kúria Mfv.II.10.783/2016/4. számú ítélete